

Логор смрти Јасеновац

Српски народ је кроз векове пролазио кроз многа божија искушења, али је и даље остао веран својој традицији, вери и отаџбини.

Јасеновац, та реч је довољна да многим задрхте кости. Логор смрти направљен искључиво ради једне сврхе, етничког чишћења НДХ од Срба, Јевреја и Рома. Направљен 1941. године и сачињавао се од пет главних и више мањих кампова у којима су држани логораша и у њима убијани на најсвирепије начине. По уласку у логор људима би личне ствари биле одузете и никад не враћене, али није усташама само био циљ да им одузму личне ствари већ и људско достојанство. Услови у којима су људи радили били су апсолутно нехумани. Спавали су на поду, умирали од болести без права на лечење, у храну су им дробили стакло... Усташе су у свему томе виделе забаву. Уживале су у мучењу и убијању логораша, као да је то неки спорт. То доказују такмичења која су организовале усташе, у којима је био циљ заклати што више Срба. Наравно, постојала је и новчана награда, тако да се може рећи да у НДХ људски живот је имао цену. Цена је била златни сат, сребрни сервис, печено прасе или боца вина. Људе су изгладњивали, мучили, спаљивали, терали друге логораше да копају јаме у којима би закопали мртве, а где би и они сами по завршетку посла завршили. Усташе се могу „похвалити“ да су једини имали логор за децу у Европи у којима су убијали децу, мучили, покатоличавали, вршили експерименте на њима и небројено других гнусних ствари. Не зна се тачан број мртвих али неке процене кажу да је било више од 900 000 жртава. Прецизан број се не може одредити јер ко зна колико тела је спаљено, зацементирано, закопано, бачено у Саву... Посебно, као народ, требамо захвалити Диани Будисављевић, хуманитарки аустријског порекла која је спасила преко 15 000 деце из усташких логора смрти. Јако мали број људи је успео да побегне тек 1945. године када је већ свима било јасно да је Немачка изгубила рат и НДХ заједно са њом. Усташе су логор срушиле до темеља и сва документа из њега спалиле да би покушале да сакрију своје злочине, али сви су знали шта се дешавало у Јасеновцу, тако да им није пошло за руком.

Никад не смемо заборавити жртве Јасеновца, јер људи умиру два пута, једном кад физички умру и једном кад их сви забораве. Јасеновачки мученици ће живети вечно у нашим сећањима. Они који су умри само због тога што су Срби, Јевреји и Роми. Њих никада не смемо заборавити, јер смо људи!

Никола Адамовић VII-1 ОШ „22. октобар“ Сурчин